

може да бъде бедност, бездомност, болест, сирачество, нелюбов, смърт, а "щастieto" – богатство, дом, здраве, семейство, любов, живот.

Романът "Тютюн" разказва събъждането на две приказни мечти – мечтата на Борис по богатството (като олицетворение на щастieto или по-скоро на успеха) и мечтата на Ирина по Борис (като олицетворение на любовта и щастieto). Но и двете събъднати мечти не донасят щастие не героите, напротив – водят ги към нещастие, разруха и смърт. Романовото използване на приказните модели в "Тютюн" всъщност ги демистифицира и демитологизира.

Събъднатата мечта носи мнимо щастие, води към трагедията. Романът "Тютюн" показва не разгръщането на приказния модел "преминаване от не-щастие към щастие", а трагедийния модел "падане от щастие в не-щастие". Приказната "мечта" се оказва деградирала до буржоазно-булевардна мелодрама (този механизъм на краха на старата "романтика" разкриват и други творци от 30-те и 40-те години, литературни връстници на Димов – и Вапцаров в творби като "Кино", и Богомил Райнов в творби като поемата "Пътуване"), трансформацията на приказния модел в трагедиен се оказва жанров път и на съвременния роман.

Този път извървява и Димитър Димов в "Тютюн".

На няколко пъти в "Тютюн", освен тривиалните романи като четиво на Ирина, се споменават и "приказките". Красивите и елегантни интериори, които се харесват на Ирина например, са определяни като "нещо приказно".

"Ах, това ли беше Мария, зад която стоеше "Никотиана" и която бедните девойки от родния ѝ град считаха за недо-стижимо и приказно същество" – е коментарът за първата среща на Ирина с дъщерята на татко Пиер, за която се е оженил Борис и в каквото "приказно същество" се превръща по-късно самата Ирина за "бедните девойки от родния ѝ град", когато става любовница, а по-късно и жена на Борис. Тази употреба на предиката "приказен" ясно показва, че авторът на "Тютюн" има ясно съзнание за своите романови употреби на приказните модели. Макар и да не е казано пряко, сравнението на Мария с